Crida a la insubmissió

L'Spar Citylift Girona torna a estar entre les cordes, com fa un any, quan va ser capaç de rebel·lar-se i forçar el desempat
Fontajau respondrà un cop més, amb l'estímul afegit de ser l'últim partit en què jugarà Noemí Jordana

Dimecres no eren les mateixes que un any enrere, les cares a Würzburg. Eren d'una desolació enorme, principalment per la reiteració en el desenllaç. L'Avenida va tornar a estripar el partit des de la seva defensa, aquella que, de tan aclaparadora, també aclapara els àrbitres. Però també és aquella defensa que pocs altres equips –i menys encara l'Uni– són capaços d'imitar.

Rostres entre decebuts i crispats, perquè el tercer quart de l'Avenida, aquesta volta de cargol després de l'intermedi –en la copa va servir per remuntar 15 punts, dimecres per fer fora del partit l'Uni–, s'està convertint en una paret, un mur que demà s'ha de saltar a Fontajau per evitar un final de temporada que no faria justícia a la trajectòria de l'equip i per impedir un dur 5-0 contra l'Avenida.

L'equip ha de recuperar els arguments que van faltar en el partit de dimecres i trobar-ne de nous, però, sobretot, ha de ser ambiciós per rebel·lar-se contra una jerarquia que és clar que comença pels recursos econòmics. L'Uni s'ha de declarar insubmís.

No veuen el tercerTampoc eren les mateixes cares d'un any enrere les de l'entorn del Perfumerías Avenida. De fet, tot el ritual de la final va ser diferent, més asserenat. El partit començava a les nou del vespre i els seguidors locals estaven convocats a rebre les jugadores a Würzburg quan arribessin, poc després de les set. Hi havia quatre gats i escassament motivats. L'Spar va ser rebut amb indiferència. Cap escridassada per a Coulibaly (que a Salamanca és com el dimoni escuat) i sí benvingudes a Leo Rodríguez i alguna boca badada en comprovar de prop que els 2,05 d'Alminaite són reals. Quan l'Avenida va sortir a fer l'escalfament definitiu, a dos quarts de nou, el pavelló no era ple. De fet, tampoc no es va omplir ben bé del tot, i durant el partit el sonòmetre no va arribar al màxim de l'escala, però tampoc hi va haver els silencis i els murmuris habituals de temporades anteriors, quan l'equip castellà s'encallava contra la defensa zonal en la primera meitat. És com si les aigües haguessin tornat a mare i es donés per descomptat que l'Avenida havia de guanyar aquell partit. A diferència d'un any enrere, quan després del primer les sensacions a Salamanca eren que hi hauria un tercer, dimecres es palpava que ja havien vist l'últim partit del curs a Würzburg. Un any enrere la van clavar. La feina de l'Uni és aconseguir que ara fallin.Reconquesta culminadaPerquè quan Miguel Ángel Ortega va arribar a Salamanca l'Avenida havia perdut consecutivament lliga (contra l'Uni), supercopa (també contra les gironines) i copa (contra el Conquero). D'aleshores ençà ha guanyat la lliga (contra l'Uni), la supercopa (contra el Guipúscoa) i la copa (contra l'Uni), i demà pot revalidar el títol de lliga per primera vegada en els 25 anys en la màxima categoria. Definitivament, Ortega ha posat d'acord tothom a partir d'una identitat d'equip extremadament guerrillera –que allà és molt valorada, sobretot després d'anys amb actituds discutibles a la plantilla– i que ha impregnat tant l'equip que s'hi ha acabat sentint còmode i hi ha trobat l'estabilitat. Les victòries, imprescindibles per tenir aquesta estabilitat i creure en l'estil, també han comparegut a l'escena. L'Avenida és ara un equip en dinàmica guanyadora i amb una estabilitat a prova de tota trampa tàctica. Com a mínim fins avui.Per Jordana i per l'orgullPer les dades de què disposava el club, Fontajau podria assolir demà una entrada igual o superior a la del partit d'un any enrere (3.500 seguidors), amb un escenari esportiu força similar. Fins i tot s'hi ha afegit el comiat a una llegenda com Noemí Jordana. A diferència d'ara fa dotze mesos amb Anna Carbó, no hi haurà cap acte protocol·lari perquè s'ha

acordat que es farà la temporada vinent, però Jordana té garantit l'homenatge popular en el seu últim partit oficial a Fontajau.

Més paral·lelismes: fa un any, l'Uni va fer trontollar 27 minuts l'Avenida en el primer partit (dimecres van ser 20). Un any enrere l'equip gironí va actuar amb set jugadores (dimecres també). Fa un any, si Fontajau i l'equip no haguessin tingut fe i capacitat de sobreposar-se, l'Uni no hauria forçat la pròrroga en aquell coast to coast de Givens i no hauria guanyat el partit en el temps afegit. Un altre repte per imitar.

Publicat a:
-L'Esportiu. Comarques Gironines 28-04-2017 Pàgina 18

Font del document: http://www.lesportiudecatalunya.cat/basquet/article/1129528-crida-a-la-insubmissio.html